

Profi színvonalon amatőr színházban

— Kezdjük el! — mondja a rendező, miután ismertette a közel négyórás próba „forgatókönyvét”. A határozott hangra, mintegy varázsütésre, helyére kerül a zenekar, a segítők — élükön a rendezővel — az első sorokba ülnek, a színpad benépesül az éppen szereplőkkel, a többiek pedig kint várnak jelenésükre. Elkezdődött a próba a tabányai Népházban, mint ahogy a hét több napján is így kezdődik a „második műszak” harmincegynéhány ember számára. A huszadik születésnapjához közeledő amatőr társulat az egyik legrégebb és legjobban működő az országban. Erre a sok kitüntetés, díj mellett a közönség állandó érdeklődése a bizonyíték.

— Tíz-tizenkét tagú „öreg” stábunk a mag, ehhez jönnek állandóan a fiatalok — mondja a magát az öregekhez soroló, egyébként fiatal László Tibor, aki nemcsak az együttes vezetője, hanem a Népház műszaki és művészeti főnöke is. Ez a furcsa párosítás némi magyarázatra szorul: — Építésmérnök vagyok — magyarázza —, s a Népház átépítését is én terveztem. A színházat, a játékot pedig annyira szeretem, hogy nemrég elveztem a főiskola színház-elméleti szakát. Szóval, műszaki és művészi ambícióimat próbálok úgy ötvözni, hogy az a közösség hasznára váljék.

Már megy is a szövegösszemandó próba egyik jelenetére. Közben a többieket kérdezem, mi hozta ide őket.

— Tartozni akartunk valahová, közösséget kerestünk — mondják többen is. — Erre nem drága az idő, pedig van olyan hét, amikor ötször is próbálunk.

— Mindenki előtt nyitva áll az ajtónk — csatlakozik

hozzánk ismét László Tibor. — Bárki jöhet, aki ezt a tempót, életritmust bírja, akarja. Mégis az a tapasztalatunk, kevesen szánják erre szabad idejüket. Persze, ennek is megvan a magyarázata. Sokan három műszakban dolgoznak, mások a munka után egy kis mellékést vállalnak, megint mások inkább családjuk körében töltik idejüket. Persze, aki nagyon akar, az tud időt szakítani. Köztünk is van bányász, festő-mázoló, röntgenasszisztens, tanár, népművelő, és sok diák.

— Mennyire kergetnek színészi álmokat az idekerülők, közülük is elsősorban a fiatalok?

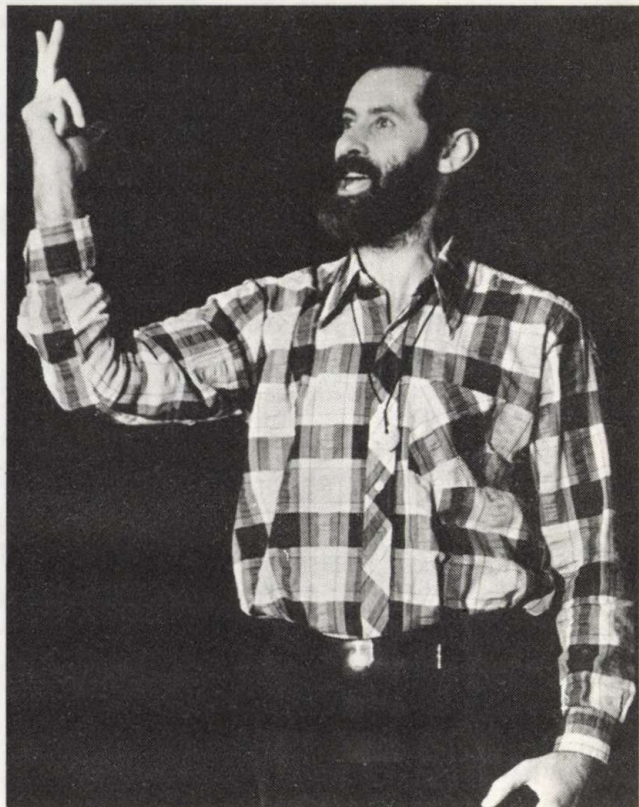
— Nem ez a jellemző. Ahogy a többiek is mondták, itt jól érzik magukat és mellette produkálhatnak is. Mindig van olyan, aki megpróbálkozik a felvételivel, sőt egy régi társunk, Tunyogi Péter, nem-sokára végez színész szakon. Ez amatőr színház, aminek az sem mond el-lent, hogy néhányan az idők folyamán hivatásos előadói vizsgát tettünk.

— Milyen darabokat játszanak?

— Minden műfajjal próbálkozunk a vásári komédiától a drámáig. Az utóbbi években eljátszottuk Molnár Ferenc Ibolyáját, Albee Homokládáját, Lebovits Ezredik éjszakáját, a Rumra cserélt feleség című komédiát. Ezenkívül állandó műsort csinálunk gyerekeknek, fellépünk ünnepi alkalmakkor és verses programokat szervezünk.

— Jelenleg min dolgoznak?

— Fennállásunk óta talán a legnehezebb, legizgalmasabb időszakot éljük. Az említett produkciókon kívül korábban profik segítségével színpadra állítottuk a Winnetou-t, a

László Tibor próba közben (Fotó: Danis Barna)

Vidróczyt és a Julie kisaszony című darabot. Most pedig egy csehszlovák szerzőpáros A bolond és a hóhér című darabját fordította le kifejezetten a mi kérésünkre Balogh Géza. Itt már az összes színpadon levő amatőr, csupán a segítők, a dramaturg **Eörsi István**, a díszlet- és jelmeztervező Koós Iván, a koreográfus Hubay Győző és a rendező Lengyel Pál a profi. Az utóbbi években véleményem szerint ez a nagy múltú együttes csak produkálgatott, állóvízben mozgott. Mégis nagy eredménynek tartom, hogy nem tiszavirágéletűek voltunk, mint több más amatőr társulat. A társaság együtt maradt, s ez a mostani produkció a bizonyítéka, hogy megérte.

— S ez még mindig amatőrizmus?

— Feltétlenül. Ugyanis mi a Népház keretében színházat is szervezhetünk. Így hívtunk fővárosi szí-

nészeket ide. Ezek az előadásokon, mint a Népház Orfeusz színháza szereplünk. De nem a forma a lényeg, hanem az, hogy a profik és az amatőrök együttműködéséből profitáljunk. Ne legyen merev határ a hivatásos színjátszás és az amatőrizmus között, hiszen ez a darab is bebizonyította, hogy mi is megmérhetők vagyunk, ha profi körülményeket teremtenek számunkra. Ebből pedig mindenki csak tanulhat és nagyobb sikerélményeket szerezhet. Számunkra pedig ez a legfontosabb.

A Népház amatőr társulata nagyon szeretné, ha minden darabjához megnyerhetnék Lengyel Pált. Azt mondják, amióta ott van, másképpen dolgoznak, új erőre kaptak. S egyre gyakrabban idézik kedvenc mondását: nincs amatőr és profi színház, csak feladat van, amit meg kell oldani.

HOLLAI ANDREA